

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.430 van 16 januari 2018
in de zaak A. 216.049/XIV-36.475**

In zake : Peter DUWIJN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Bracke
kantoor houdend te 9000 Gent
Coupure 373
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE 5429
ZOTTEGEM-HERZELE-SINT-LIEVENS-HOUTEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 juni 2015, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing d.d. 22/04/2015 tot kennisgeving van de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege in afwijking advies van de Tuchtraad, uitgevaardigd door de Voorzitter van het Politiecollege van de politiezone Zottegem/Herzele/Sint-Lievens-Houtem.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 233.356 van 23 december 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 november 2017.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves Bracke, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dorien Geeroms die, loco advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 233.356 van 23 december 2015. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel en van de exceptie obscuri libelli van de verwerende partij

4. Onder het kopje “zittingen en uittreksels d.d. 01/04/2015 en d.d. 22/04/2015 niet rechtsgeldig”, merkt verzoeker op dat zowel het uittreksel uit de notulen van het politiecollege van 1 april 2015 als van 22 april 2015 enkel werden ondertekend door J.G. in zijn hoedanigheid van politiesecretaris en door J. D.P. in zijn hoedanigheid van voorzitter van het politiecollege. Hij merkt op dat deze uittreksels niet zijn ondertekend door de burgemeesters van de gemeenten Sint-Lievens-Houtem en Herzele, die nochtans deel uitmaken van het politiecollege en dat zij “ dus blijkbaar niet aanwezig [waren] op de zittingen van het politiecollege”. Hij besluit met de vraag of de beslissing “eenzijdig [werd] genomen ”?

5. In haar memorie van antwoord betwist de verwerende partij de ontvankelijkheid van het middel omdat verzoeker nalaat aan te duiden welke rechtsregels zouden zijn geschonden noch de wijze waarop die zouden zijn geschonden.

6. In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker dat hij wel degelijk in het middel heeft uiteengezet wat de onregelmatigheid was, met name dat de burgemeesters van Herzele en Sint-Lievens-Houtem niet aanwezig waren op de zittingen van 1 april en 22 april 2015. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij goed heeft begrepen dat in het middel bedoeld werd dat de burgemeester-voorzitter de beslissing heeft genomen in afwezigheid van de twee andere burgemeesters, zodat het middel wel degelijk ontvankelijk is. Verzoeker wijst erop dat het middel bovendien betrekking heeft op de rechtsgeldige samenstelling van het politiecollege, en aldus de bevoegdheid van dit college om

de bestreden beslissing te nemen raakt, zodat dergelijk middel van openbare orde in elke stand van het geding kan worden opgeworpen.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de vaststelling dat het tuchtorgaan niet rechtsgeldig was samengesteld tot de conclusie moet leiden dat de tuchtbeslissing niet door de daartoe bevoegde overheid werd genomen en dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat deze vernietigingsgrond de openbare orde raakt.

Beoordeling van de exceptie

7. Ter zake vereist artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: de algemene procedure-regeling) dat het verzoekschrift tot nietigverklaring “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” bevat. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat volgens de verzoekende partij werd geschonden, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, is minstens vereist dat summier doch duidelijk de beweerde onregelmatigheid van de bestreden beslissing wordt aangegeven. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren strekt er toe het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de verwerende partij te waarborgen. Het komt overigens niet aan de Raad van State toe om uit een juridisch niet-onderbouwde uiteenzetting zelf middelen te construeren die voldoen aan de vereiste van de algemene procedureregeling.

8. Verzoeker formuleert in het enig verzoekschrift onder het kopje “zittingen en uittreksels d.d. 01/04/2015 en d.d. 22/04/2015 niet rechtsgeldig”, een aantal opmerkingen en een gesloten vraag inzake de ondertekening van de

(uittreksels) van de aangehaalde notulen van het politiecollege, doch hij formuleert ter zake geen enkele wettigheidskritiek op deze ondertekening. Aldus verzuimt verzoeker enige rechtsregel of rechtsbeginsel aan te duiden dat volgens hem werd geschonden, alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

In zijn memorie van wederantwoord vult verzoeker het middel aan, stellende dat het de bevoegdheid van de steller van de akte raakt en aldus een middel van openbare orde is dat in elke stand van het geding kan worden ingeroepen.

In tegenstelling tot wat geldt voor de andere middelen moet een middel tot nietigverklaring dat aangebracht wordt als een middel van openbare orde, door een verzoeker niet noodzakelijk, op straffe van onontvankelijkheid, worden aangevoerd in het verzoekschrift of zodra hij daartoe de gelegenheid heeft in het kader van de procedure nadat hij er kennis van heeft gekregen of er kennis van moest hebben. De reden daarvoor is dat, mocht het effectief gaan om een middel van openbare orde dat gegrond is, de Raad van State het in voorkomend geval ambtshalve in aanmerking zou moeten nemen.

Niettemin kan het in sommige omstandigheden eigen aan een bepaalde zaak gerechtvaardigd zijn dat het middel dat door een verzoeker aangebracht wordt als een middel van openbare orde, niet wordt onderzocht wanneer het aanvoeren van dat middel door een verzoeker voorkomt een duidelijke schending van de loyale procesvoering te zijn, die een substantiële tekortkoming uitmaakt aan het normale en behoorlijke verloop van het onderzoek van het beroep.

9. Te dezen betoogt verzoeker pas in zijn memorie van wederantwoord dat het politiecollege niet bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen omdat een politiecollege in een meergemeentezone, overeenkomstig artikel 23 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, bestaat uit de burgemeesters van de

gemeenten die de politiezone vormen, waarbij in geval van verhindering de betrokken burgemeester overeenkomstig artikel 14 van de nieuwe gemeentewet moet worden vervangen.

Hoewel verzoeker aldus reeds bij het indienen van zijn verzoekschrift tot nietigverklaring kennis had of moest hebben van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, heeft hij verzuimd dit aldaar aan te voeren, wat doet blijken van een deloyale procesvoering.

Om deze specifieke reden moet dit middel, dat niet bij de eerst mogelijke procedurele gelegenheid is aangevoerd, maar dat volgens verzoeker van openbare orde is, niettemin als niet-ontvankelijk worden beschouwd.

10. Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de redelijke termijn. Hij betoogt dat de feiten die door het hof van beroep bewezen werden verklaard en waarvoor hij tuchtrechtelijk is vervolgd, op het ogenblik van de kennisgeving van het inleidend verslag reeds meer dan vier jaar achter hem lagen. Artikel 52, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: tuchtwet) mag dan al in een langere periode bij strafvervolging voorzien, doch de Raad van State heeft in het arrest nr. 197.017 van 19 oktober 2009 inzake Van Haandel - dat verzoeker uitdrukkelijk citeert - duidelijk gesteld dat deze bepaling geen afbreuk doet aan de verplichting de redelijke termijn te respecteren. De tuchtoverheid mag het afdoende kennis nemen van de feiten niet nodeloos uitstellen en zij is verplicht

om informatie in te winnen wanneer zij aanwijzingen heeft van mogelijke tuchtfeiten en zij moet ageren zodra zij de nodige gegevens daartoe heeft. De tucht- en strafvervolgning staan los van elkaar en de tuchtoverheid is, behoudens uitdrukkelijke beslissing, niet er toe gehouden een beslissing over de tuchtvordering uit te stellen tot een definitieve strafrechtelijke uitspraak is tussen gekomen. Desgevallend moet de tuchtoverheid zelf onderzoek voeren. Het komt aan de tuchtoverheid toe om, bij toepassing van artikel 56 van de tuchtwet, dit uitdrukkelijk te motiveren en te melden aan het personeelslid zoals is voorgeschreven.

Te dezen zijn volgens verzoeker de volgende feiten van belang ter beoordeling van de redelijke termijn. De beschuldigingen door O.V. leidden tot een onderzoek verricht op 7 augustus 2010. Op 22 november 2010 werd door het Vast Comité van Toezicht van de Politiediensten een eerste reeks vaststellingen op papier gesteld. In december 2010 werd een voorafgaande onderzoeker aangewezen en op 17 januari 2011 werd verzoeker de toegang tot de databanken ontzegd. Na bijkomend onderzoek heeft het politiecollege op 1 juni 2011 beslist tot schorsing van verzoeker. Deze had, volgens verzoeker, ongetwijfeld te maken met zijn bekentenissen die hij deed bij zijn verhoor van 9 maart 2011. Deze feiten, later gekwalificeerd als de tenlasteleggingen A, E en F werden nooit betwist. Deze feiten dienden aldus aan geen enkele bijkomende onderzoeksdaad te worden onderworpen nu er bekentenissen waren afgelegd. Verzoeker is niet teruggekomen op zijn verklaringen en heeft enkel toelichting gegeven met betrekking tot zijn relatie met derden. Er was, met andere woorden, geen enkele reden om de strafprocedure af te wachten. De tuchtoverheid kon aldus reeds in het voorjaar van 2012 een procedure opstarten nu zij daartoe alle elementen ter appreciatie had. Zij was immers in kennis gesteld door het parket dat het dossier op 23 februari 2012 was afgerond. Zij had als burgerlijke partij zelfs officieel inzage kunnen verkrijgen. Minstens na het vonnis in eerste aanleg had zij de nodige stappen kunnen ondernemen om de tuchtvordering aan te vatten. Bovendien was de tuchtoverheid aanwezig op de terechtzittingen van het hof van beroep en aangezien die openbaar zijn, konden die gegevens ook reeds worden gehanteerd. De

tuchtoverheid had verzoeker dan ook reeds kunnen horen of een voorafgaand onderzoek kunnen bevelen inzake de niet-betwiste feiten A, E en F. Bovendien, indien volgens de hogere tuchtoverheid de feiten A, E en F toch voldoende zijn om een ontslag van ambtswege op te leggen, diende de tuchtoverheid niet te wachten op het oordeel van de rechter met betrekking tot de andere tenlasteleggingen. Indien die ook zouden bewezen zijn, zou een zwaardere straf niet opportuun zijn geweest. Voorts blijkt de afwachtende houding van de tuchtoverheid eens te meer uit de briefwisseling die zij overlegt.

Verzoeker betoogt ook dat het niet correct is te stellen dat hem uitdrukkelijk is meegedeeld dat er toepassing werd gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Er werd op 17 januari 2011 enkel melding gemaakt van een voorlopige maatregel “gedurende het onderzoek” en dit was reeds in het voorjaar van 2012 afgerond.

Verzoeker besluit dat de tuchtoverheid niets onderneemt, niet na afloop van het onderzoek, niet na kennisneming van het feit dat de tenlasteleggingen A, E en F niet worden betwist, niet na het vonnis van de correctionele rechtbank en zelfs niet in de eerste vier maanden na het eindarrest van het hof van beroep. Pas vijf maanden na het eindarrest werd de tuchtprocedure opgestart, wat onverenigbaar is met de actieve rol die de tuchtoverheid op zich moet nemen. Evenmin ligt het bewijs voor dat uitdrukkelijk melding is gemaakt van de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Dit brengt met zich mee dat de tuchtoverheid zich niet kan beroepen op deze bepaling. De zaak is bijgevolg verjaard, minstens is de redelijke termijn overschreden.

In zijn memorie van wederantwoord betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat het middel niet-ontvankelijk zou zijn omdat het louter de argumentatie herneemt die verzoeker in de administratieve procedure heeft aangebracht zonder in te gaan op de motivering in de bestreden beslissing. Het doel van de procedure voor de Raad van State is volgens verzoeker net het opnieuw voorleggen van de argumentatie en de beoordeling hiervan door een

neutrale, onpartijdige instantie. Er is geen wettelijke regel die het hernemen van die argumentatie verhindert, en de verwerende partij duidt hiertoe ook geen rechtsgrond aan.

Ten gronde herneemt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en benadrukt hij het volgende. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 233.356 van 23 december 2015 beklemtoond dat artikel 56, tweede lid van de tuchtwet slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering kan verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen, en dat het uitstellen van de tuchtvordering de uitzondering moet blijven omdat het bestaan van een strafonderzoek op zich geen deugdelijke reden is om de tuchtvordering uit te stellen. De verwerende partij kan niet ernstig blijven voorhouden dat zij terecht de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht omdat verzoeker de feiten steeds is blijven betwisten: een deel van de feiten is door verzoeker nooit betwist. Verzoeker heeft met betrekking tot een deel van de tenlasteleggingen integrale bekentenissen afgelegd. Gelet op die houding van verzoeker heeft de verwerende partij op ongerechtvaardigde wijze getalmd. De Raad van State oordeelde in voornoemd arrest dat de bekentenissen met betrekking tot een aantal tenlasteleggingen niet aantonen dat de onderscheiden feiten niet onlosmakelijk met elkaar verbonden waren waardoor de tuchtoverheid niet vermocht te wachten op de gerechtelijke eindbeslissing over het geheel van de feiten. Volgens verzoeker verliest de Raad van State evenwel uit het oog dat de vaststelling of de andere tenlasteleggingen al dan niet bewezen waren, van bij het begin geen invloed zou hebben gehad op de tuchtstraf, vermits volgens de tuchtoverheid de feiten A, E en F blijkbaar op zich voldoende waren om het ontslag van ambtswege op te leggen. Indien de andere tenlasteleggingen ook bewezen zouden verklaard zijn in graad van beroep, zou een afzetting, zijnde de enige mogelijke nog zwaardere straf, volgens de bestreden beslissing toch niet opportuun geweest zijn. Verzoeker is van oordeel dat, indien men de gerechtelijke eindbeslissing afwacht, dit een doel moet hebben, met name strafvermindering of strafverzwaring, en gelet op de vrijspraak voor de betwiste tenlasteleggingen kon men dan ook verwachten dat de verwerende partij een

lichtere straf zou hebben opgelegd dan het ontslag van ambtswege. Verzoeker betwist voorts dat hij geen bijzonder nadeel geleden heeft door het verstrijken van de lange termijn: hij heeft gedurende jaren financieel en moreel nadeel geleden.

In zijn laatste memorie herhaalt verzoeker nogmaals zijn standpunt.

Beoordeling

De ontvankelijkheid van het middel

12. De enkele omstandigheid dat het thans aangevoerde middel een loutere herneming zou zijn van de argumentatie gevoerd in de administratieve procedure, leidt niet tot de niet-ontvankelijkheid van het middel.

De exceptie wordt verworpen.

De gegrondheid van het middel

De schending van de redelijke termijn

13. Beginselen van behoorlijk bestuur prevaleren niet op duidelijke wetsbepalingen. Staat bij de beoordeling van de verplichting van het bestuur om in tuchtzaken binnen een redelijke termijn na de kennisneming van de feiten tot een eindbeslissing te komen, de wijze waarop de tuchtprocedure is afgehandeld centraal, dan mag daarbij niet worden voorbijgegaan aan de wettelijke regeling, zoals die in politietuchtzaken is vervat in de tuchtwet.

Te dezen bepaalt artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet het volgende:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten

door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht de tuchtoverheid om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt

om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen moet derhalve worden opgevat als een uitzondering op de regel, waarvan slechts gebruik mag worden gemaakt wanneer de tuchtoverheid op basis van een eigen onderzoek er niet in slaagt om alle gegevens die van wezenlijk belang kunnen zijn voor het tuchtrechtelijk optreden te achterhalen. Een en ander heeft tot gevolg dat de Raad van State, wanneer een verzoeker aanvoert dat de tuchtvordering ten onrechte gekoppeld is aan de afloop van de gerechtelijke procedure, desgevraagd nagaat of de tuchtoverheid niet op grond van het eigen onderzoek over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen en of zij wel voldoende inspanningen heeft geleverd om zelf klaarheid in de zaak te brengen. Bij ontstentenis van dat bewijs zal worden vastgesteld dat de tuchtvordering niet tijdig ingesteld is.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de (hogere) tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de politieambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

14. Uit wat voorafgaat, volgt dat de beoordeling van het beginsel van de redelijke termijn zich aandient indien de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet vervuld zijn -en de tuchtoverheid dus niet over voldoende gegevens beschikt om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen- en de tuchtoverheid derhalve de gerechtelijke eindbeslissing afwacht

om de tuchtvordering in te stellen. Beschikt de overheid daarentegen over voldoende gegevens om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen, dan vergt dit geen beoordeling van de vraag of door dit afwachten er een schending is van het beginsel van de redelijke termijn, maar wel van de vraag of de tuchtvordering alsnog tijdig is ingesteld.

15. Niet wordt betwist dat de tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing heeft afgewacht alvorens de tuchtprocedure op te starten. Zij maakte aldus toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Verzoeker van zijn kant, plaatst zich op het standpunt dat er geen reden was om de strafrechtelijke procedure af te wachten en dat de tuchtoverheid niets onderneemt, niet na afloop van het onderzoek, niet na kennisneming van het feit dat de tenlasteleggingen A, E en F niet worden betwist, niet na het vonnis van de correctionele rechtbank en zelfs niet in de eerste vier maanden na het eindarrest van het hof van beroep te Gent op 23 april 2014.

Het centrale argument dat verzoeker ter beoordeling van de redelijke termijn aanvoert, is dat hij bepaalde hem strafrechtelijk ten laste gelegde feiten, later voor het vonnisgerecht strafrechtelijk gekwalificeerd als de tenlasteleggingen A, E en F, nooit heeft betwist en dus niet het voorwerp dienden uit te maken van enige bijkomende onderzoeksdaad.

Dit argument overtuigt niet in het licht van de stukken van het dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat een opsporingsonderzoek liep lastens verzoeker. Ter zake blijkt dat de meest concrete informatie inzake de feiten die aan verzoeker ten laste zijn gelegd en waarover de tuchtoverheid beschikte, is opgenomen in de brief van de procureur des Konings van 17 mei 2011. Luidens deze brief liep er lastens verzoeker een opsporingsonderzoek inzake schending van het beroepsgeheim en waren er volgens de procureur des Konings “aanwijzingen dat [verzoeker] zich schuldig maakte aan interne hacking (artikel 550*bis*, § 2 Sw.), schending van het beroepsgeheim (artikel 458 en 458*bis* Sw.) en schending van de door de grondwet gewaarborgde rechten (art. 151 Sw.). Verzoeker voert aan dat hij

reeds vroeg bekentenissen aflegde over de feiten die de strafrechtelijke tenlasteleggingen A, E en F betreffen en die het hof van beroep bewezen heeft verklaard. Hij maakt evenwel met dit enkele feit niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid -in het licht van de verschillende feiten zoals die zijn uiteengezet in de voormelde brief van 17 mei 2011- de perken van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan, door te wachten op de kennisgeving door de gerechtelijke overheid van de gerechtelijke eindbeslissing over het geheel van de feiten die aan verzoeker strafrechtelijk ten laste zijn gelegd. Het enkele gegeven dat verzoeker bepaalde tenlasteleggingen heeft bekend, toont immers op zich niet aan dat de onderscheiden feiten waarvoor verzoeker werd vervolgd op grond van het daaraan gekoppelde strafonderzoek, niet dermate onlosmakelijk met elkaar verbonden waren dat de hogere tuchtoverheid -zonder hierbij de perken van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten te gaan- niet vermocht te wachten op de kennisgeving door de gerechtelijke overheid van de gerechtelijke eindbeslissing over het geheel van de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd vervolgd. Het afwachten van de gerechtelijke eindbeslissing sterkt ertoe de tuchtoverheid in staat te stellen een voldoende duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten om de tuchtprocedure op correcte wijze te kunnen inleiden, en niet, zoals verzoeker stelt, om de strafmaat te bepalen. De vrijspraak voor de betwiste tenlasteleggingen in graad van beroep staat los van de tuchtrechtelijke strafmaat, waarover de tuchtoverheid discretionair oordeelt.

16. Ook verzoekers argument dat de tuchtoverheid door de procureur des Konings in kennis werd gesteld dat het dossier op 23 februari 2012 was afgerond, toont evenmin aan dat de tuchtoverheid op grond van deze enkele mededeling over voldoende inlichtingen beschikte om voor de feiten waarvoor verzoeker vervolgd werd, de tuchtvordering in te stellen. Hetzelfde geldt wat de mededeling door de procureur des Konings betreft van het tussengekomen veroordelend vonnis van de correctionele rechtbank, nu uit de feiten blijkt dat deze kennisgeving vergezeld ging met de mededeling dat tegen dit vonnis hoger beroep was aangetekend.

17. Voorts gaat de verplichting van de (hogere) tuchtoverheid om de zaak zelf ter hand te nemen en een onderzoek te voeren op grond van de gegevens die haar worden bezorgd en op grond van het onderzoek dat het zelf kan voeren, niet zo ver dat dit zou inhouden dat zij zich in een strafgeding burgerlijke partij moet stellen om kennis te kunnen nemen van het strafdossier. Evenmin houdt het gegeven dat de terechtzittingen van het hof van beroep openbaar zijn en dat de (hogere) tuchtoverheid aldaar aanwezig was, in dat zij hierdoor over voldoende inlichtingen beschikte om voor de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk vervolgd werd, de tuchtvordering in te stellen. Voorts is de bemerking dat indien de andere tenlasteleggingen ook bewezen zouden zijn in hoger beroep, een zwaardere straf niet opportuun zou zijn geweest, een loutere opportuniteitsbeoordeling die betrekking heeft op de strafmaat, maar die niet relevant is voor de beoordeling van de redelijketermijnvereiste. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de (hogere) tuchtoverheid een “afwachtende houding” heeft aangenomen die zou blijken uit de overgelegde briefwisseling, blijkt uit deze briefwisseling evenwel dat zij op regelmatige tijdstippen bij de gerechtelijke overheden heeft geïnformeerd naar de stand van zaken, zodat op dat punt er geen sprake is van een “afwachtende houding”.

18. In de mate dat, tot slot, verzoeker aanvoert dat de (hogere) tuchtoverheid “zelfs niet in de eerste vier maanden na het eindarrest van het hof van beroep te Gent dd. 23 april 2014” iets heeft ondernomen, aldus verzoeker in de waan gelaten dat hij na de strafuitspraak weldra de draad weer kon oppikken, en dat zij dan de vijfde maand na het eindarrest de tuchtvordering opstart, stelt de Raad van State vast dat de betekening van het inleidend verslag binnen de wettelijke termijn van zes maanden valt die conform artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, begon te lopen met de kennisneming van de gerechtelijke eindbeslissing. De tuchtwet legt dus zelf een termijn op ter bescherming van de rechten van het betrokken personeelslid. Deze wettelijke regeling primeert op de verplichtingen die de tuchtoverheid moet nakomen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur. Er is, zeker nu de wettelijke regeling een korte vervaltermijn instelt die het bestuur niet toelaat te dralen, geen reden om te onderzoeken of de verwerende

partij binnen de wettelijke termijn waarover zij beschikte en die zij naleefde, voldoende diligent gehandeld heeft en de redelijke termijn heeft overschreden.

De melding dat toepassing is gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet

19. Verzoekers kritiek dat het niet correct is te stellen dat hem uitdrukkelijk is meegedeeld dat er toepassing werd gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet, mist feitelijke grondslag. In de nota van 12 januari 2011 van de korpschef, in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid, met als onderwerp “verjaardocument”, werd hem in kennis gesteld dat “overeenkomstig artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de termijn van 6 maanden inzake de kennisgeving van het inleidend verslag voor de feiten die het voorwerp uitmaken van het in *supra* vermelde opsporingsonderzoek, zal aanvangen op de dag dat [hij] door de gerechtelijke overheid zal worden in kennis gesteld dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen, dat het dossier werd geseponeerd of dat de strafvordering is vervallen”.

Overigens volgt de opschorting van de verjaringstermijn in geval van een opsporingsonderzoek of een strafvervolgning uit de tuchtwet zelf zonder dat daarover een beslissing moet worden genomen door de (hogere) tuchtoverheid. Voor de toepassing en werking van dit beginsel is aldus geen mededeling vereist, zodat de vraag of er al dan niet een (correcte) mededeling omtrent de opschorting van de procedure gebeurd is en van wie deze mededeling uitgaat, dan ook geen invloed op de toepassing van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Verzoeker heeft aldus geen belang bij deze kritiek.

20. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel.

Verzoeker zet ter adstructie ervan uiteen dat, net zoals in het strafdossier zeer fragmentarisch met bewijsmateriaal werd omgesprongen, ook in de tuchtprocedure niet gekeken wordt naar “*the bigger picture*”. Bij de omschrijving van de feiten die volgens verzoeker een neutrale weergave zou moeten zijn, worden hele bladzijden uit het onderzoek van het Comité P overgenomen. De inhoud ervan is niet die “waarin onschuldige sms’en in een slechte context worden geplaatst of de opzoekingen uit loutere nieuwsgierigheid in vraag worden gesteld.” Verzoeker heeft nooit georganiseerde informatie gelect. Net zoals het openbaar ministerie en de onderzoekers in het strafdossier deden, probeert ook de tuchtoverheid een gekleurde weergave van de feiten te geven. Besluiten uit het strafonderzoek en rechterlijke uitspraken worden met hele pagina’s overgenomen, doch het maatschappelijk verslag en het moraliteitsonderzoek die volgens verzoeker zeer correcte positieve benaderingen zijn van verzoeker en de context waarbinnen de feiten werden gepleegd, worden afgedaan als onbeduidendheid. De blijk van vooringenomenheid in de bestreden beslissing is bijzonder groot en komt ook reeds in het inleidend verslag zeer duidelijk naar voor. Volgens verzoeker is de rol van de korpschef hierbij waarschijnlijk een belangrijke factor en vormt dit volgens hem “de rode draad door de gehele procedure”. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat dit tot een zeer eenzijdige benadering van de feiten leidt. Tot slot voert hij aan dat hij zich tevens niet van de indruk kan ontdoen dat de tuchtoverheid werkt met twee maten en gewichten. Hij verwijst daartoe naar de toestand van een collega van hem die zich enkele jaren geleden eveneens schuldig maakte aan ongeoorloofde raadpleging van politionele databanken en de schending van het beroepsgeheim, zijnde dezelfde strafrechtelijke kwalificaties als die bij verzoeker, wat de tuchtoverheid

ook erkent. Niettemin waren de gevolgen ervan voor deze politieambtenaar compleet verschillend dan die voor verzoeker: deze politieambtenaar onderging nooit één dag schorsing en hij diende enkel een mailbericht te sturen aan alle leden van het korps waarin hij zich verontschuldigde voor deze feiten. De discrepantie tussen beide zaken is enorm en toont nog meer de vooringenomenheid aan van de tuchtoverheid. Het verweer ter zake dat deze andere politieambtenaar zich op het einde van zijn loopbaan bevond en tevens een gezondheidsproblematiek had, rechtvaardigt volgens verzoeker niet het feit dat die veel milder werd gestraft.

In zijn memorie van wederantwoord betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat het middel niet-ontvankelijk zou zijn omdat het louter de argumentatie herneemt die verzoeker in de administratieve procedure heeft aangebracht zonder in te gaan op de motivering in de bestreden beslissing. Het doel van de procedure voor de Raad van State is volgens verzoeker net het opnieuw voorleggen van de argumentatie en de beoordeling hiervan door een neutrale, onpartijdige instantie. Er is geen wettelijke regel die het hernemen van die argumentatie verhindert, en de verwerende partij duidt hiertoe ook geen rechtsgrond aan.

Ten gronde herneemt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en benadrukt hij het volgende. Zoals de verwerende partij zelf aanhaalt, strekt het onpartijdigheidsbeginsel ertoe om de schijn van gebrek aan objectiviteit weg te werken, terwijl verzoeker aantoont dat er wel degelijk sprake is van een schijn van vooringenomenheid. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, staat verzoeker wel met concrete argumenten dat de tuchtoverheid geen rekening gehouden heeft met “*the bigger picture*”. Bij de omschrijving van de feiten worden hele fragmenten uit het onderzoek van het Vast Comité overgenomen, waarin onder meer melding gemaakt wordt van een sms, waarbij geïnsinueerd wordt dat verzoeker informatie uit een lopend gerechtelijk onderzoek doorgespeeld heeft aan een lid van een motorbende, terwijl verzoeker hiervoor nochtans vrijgesproken werd. Wanneer de tuchtoverheid citeert uit het onderzoek van het Vast Comité, hetgeen niet relevant is, dan moet zij ook citeren

uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsonderzoek tijdens de strafprocedure waarin de context waarbinnen de feiten werden gepleegd wordt geschetst. De tuchtoverheid doet dit af als onbeduidend. In tegenstelling tot wat de Raad van State heeft geoordeeld in het arrest over het verzoek tot schorsing poogt de tuchtoverheid niet een “zo volledig mogelijk beeld” van de zaak te schetsen, maar wel verzoeker in een slecht daglicht te plaatsen. Met betrekking tot het met twee maten en gewichten handelen voor gelijkaardige feiten door L.V. wijst verzoeker erop dat deze hoofdinspecteur van politie was en dus een hogere graad dan verzoeker had. Verzoeker meent dan ook ongelijk behandeld te zijn, minstens wordt een indruk van vooringenomenheid gewekt.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker dat niet ernstig kan worden voorgehouden dat de tuchtoverheid de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag in zijn besluitvorming zou hebben betrokken, aangezien ze amper aan bod komen. De verwijzing naar de feiten waarvoor verzoeker werd vrijgesproken ontbreekt elke relevantie, en uit niets blijkt dat er onvoorzichtige contacten zijn geweest tussen verzoeker en een lid van de betreffende motorbende.

Beoordeling

De ontvankelijkheid van het middel

22. De enkele omstandigheid dat het thans aangevoerde middel een loutere herneming zou zijn van de argumentatie gevoerd in de administratieve procedure, leidt niet tot de niet-ontvankelijkheid van het middel.

De exceptie wordt verworpen.

De gegrondheid van het middel

23. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid

van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

Verzoeker beroept zich op de subjectieve partijdigheid van de hogere tuchtoverheid.

Subjectieve partijdigheid wordt evenwel niet vermoed en mag slechts worden aangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen.

24. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Het enkele feit dat in het inleidend verslag en in de bestreden beslissing de feiten die betrekking hebben op strafrechtelijke tenlasteleggingen die uiteindelijk niet werden bewezen verklaard, omstandig zijn omschreven, is niet van die aard dat daardoor tot enige partijdigheid of vooringenomenheid in hoofde van de hogere tuchtoverheid moet worden besloten. Deze feiten worden er niet als tuchtvergrijp gekwalificeerd en evenmin blijkt - en dat wordt ook niet aangevoerd, minstens niet met concrete aanwijzingen aannemelijk gemaakt - dat deze feiten werden betrokken bij de strafmaat en de motivering ervan. Het enkel vermelden van deze feiten is te dezen aldus geen afdoende concrete aanwijzing die de partijdigheid in hoofde van de hogere tuchtoverheid aantoont: op zich kan een tuchtoverheid niet worden verweten een zo volledig mogelijk beeld te geven van de zaak. Voorts blijkt de hogere tuchtoverheid het maatschappelijk verslag en het moraliteitsonderzoek wel degelijk in haar besluitvorming te hebben betrokken. Dat zij daaraan niet de (positieve) gevolgen koppelt die verzoeker zou wensen, toont op zich niet aan dat de hogere tuchtoverheid vooringenomen zou zijn. Het enkel feit dat de tuchtoverheid het standpunt van verzoeker niet volgt, is immers geen blijk van vooringenomenheid.

In zoverre verzoeker wijst op de - door hem aangevoerde vooringenomen - rol van de korpschef, stelt de Raad van State vast dat verzoeker diens persoonlijke of subjectieve partijdigheid aanvoert in de vorm van een individuele overtuiging, doch geen concrete overtuigende elementen aanbrengt waaruit blijkt dat deze politieambtenaar vooringenomen of partijdig is geweest ten nadele van verzoeker. Een louter subjectieve indruk van partijdigheid volstaat niet. Die indruk moet objectief kunnen worden gerechtvaardigd, rekening houdend met de concrete elementen van de zaak. Het loutere gegeven dat de korpschef in verschillende fasen van de tucht- en schorsingsprocedure is tussengekomen, kan alvast niet tot dit besluit leiden. Daartoe zou verzoeker bijkomende en specifieke objectieve gegevens moeten aanbrengen over de concrete aard of impact van de rol van de korpschef in kwestie die het vermoeden keren dat die zijn leidend mandaat op een integere en deskundige manier vervult. Verzoeker komt niet eens tot een begin van zulk een bewijsvoering. Verzoeker gaat overigens voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing is genomen door de hogere tuchtoverheid en dat het dus niet de korpschef is, maar de eerstgenoemde die autonoom tot de tuchtstraf is gekomen. Uit niets blijkt dat de korpschef de hogere tuchtoverheid heeft kunnen beïnvloeden. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, kan deze beïnvloeding niet zonder meer worden afgeleid uit het feit dat de korpschef de vergaderingen van het politiecollege bijwoont en voorbereidt en is opgetreden in de loop van de aan de bestreden beslissing voorafgaande tucht- en schorsingsprocedure.

Het argument tot slot dat verzoeker “zich tevens niet van de indruk [kan] ontdoen dat de tuchtoverheid werkt met twee maten en gewichten”, is evenmin van die aard dat aldus moet worden besloten tot enige partijdigheid of vooringenomenheid in hoofde van de hogere tuchtoverheid. Uit het enkele feit dat de hogere tuchtoverheid tegenover een bepaald personeelslid een mildere houding zou hebben aangenomen, kan niet zonder meer de partijdigheid van de hogere tuchtoverheid worden afgeleid: in het tuchtrecht bestaat immers geen tarifiering van tuchtvergrijpen zodat het opleggen van een zwaardere straf op zich niet doet blijken dat de hogere tuchtoverheid vooringenomen of partijdig is geweest ten

nadele van verzoeker. Bovendien moet worden vastgesteld dat te dezen de verwerende partij overigens niet wordt tegengesproken in haar argumentatie, die door verzoeker was gekend, dat ook aan die persoon een zware tuchtstraf werd opgelegd en dat verzoeker in zijn kritiek niet overtuigend aannemelijk maakt dat zijn zaak op voldoende wijze vergelijkbaar is met die andere zaak. De vaststelling dat de betrokken persoon een hogere graad had dan verzoeker, doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk.

25. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vijfde middel

Vooraf

26. Het past om eerst het vijfde middel te beoordelen, om dan pas de in het vierde middel aan bod komende redelijkheid van de bestreden beslissing te beoordelen. De vraag of het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel is geschonden, is immers pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en op deugdelijke motieven steunt, hetgeen verzoeker nu net betwist met de door hem in het vijfde middel aangevoerde “motiveringsplicht”.

Uiteenzetting van het middel

27. In het kopje van het middel voert verzoeker de schending aan van de “motiveringsplicht”. Hij doet gelden dat de tuchtoverheid tekort komt in haar (verstrengde) materiële motiveringsplicht. Hij zet uiteen dat de tuchtoverheid de tuchtmaatregel telkens opnieuw verantwoordt op basis van de onherstelbare vertrouwensbreuk die er volgens haar is, de vertrouwenspositie die verzoeker bekleedde en de ernst van de feiten. Elk ander element dat verzoeker aanvoert, wordt door de tuchtoverheid niet in aanmerking genomen en verworpen zonder verdere grondige motivering.

Een eerste kritiek is dat de hogere tuchtoverheid niet aangeeft waarom alleen één van de zwaarste tuchtstraffen aan de orde is. De tuchtoverheid stelt dat zij de kans op recidive wenst te vermijden, maar uit zowel het vonnis in eerste aanleg als uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaande wordt voorgesteld. In de bestreden beslissing wordt niet “gestaafd” waarom de tuchtoverheid de kans op recidive wel hoog inschat.

Een tweede kritiek heeft betrekking op de “zogezegde onherstelbare vertrouwensbreuk” die wordt aangehaald. Volgens verzoeker kan deze erg in vraag worden gesteld nu verzoeker nooit ten nadele van zijn oversten heeft gehandeld, er op de uitoefening van zijn job niets was aan te merken en deze breuk evenmin blijkt uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsonderzoek die werden uitgevoerd in opdracht van het hof van beroep. De tenlastegelegde feiten hebben betrekking op de privacy van derden, niet op de interne werking van zijn werkgever. De bestreden beslissing motiveert waarom er geen afzetting wordt overwogen, maar dit verantwoordt nog steeds niet waarom er geen lichtere straf in overweging werd genomen.

In een derde kritiek voert verzoeker aan dat de hogere tuchtoverheid niet op grondige wijze motiveert waarom zij afwijkt van het advies van de Tuchtraad. Volgens verzoeker is het met de gegeven motivering - die zij bespreekt in het middel -, “duidelijk dat de summiere argumentatie ter afwijking van het advies van de Tuchtraad *in casu* niet kan volstaan.” Volgens hem antwoordt de verwerende partij niet op de argumentatie die de Tuchtraad heeft aangebracht. Er wordt niet ingegaan op zijn persoonlijkheid, het kennelijk besef van de ernst van de feiten, het feit dat de feiten reeds jaren achter hem liggen enzovoort. Deze elementen waren nochtans belangrijk bij het nemen van de “beslissing” door de Tuchtraad.

In wat als een laatste kritiek kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat de hogere tuchtoverheid niet alleen de redelijkheid maar ook het doel van de tuchtmaatregel voorbij gaat. Volgens hem is de bestraffing naar de

maatschappij reeds geschied door het tussengekomen arrest van het hof van beroep van 23 april 2014.

In zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie herhaalt verzoeker zijn standpunt. Hij benadrukt dat de verwerende partij uitgebreid en omstandig dient te motiveren waarom zij, in afwijking van het vonnis van de correctionele rechtbank en het arrest van het hof van beroep en met het advies van de Tuchtraad, de kans op recidive wel hoog inschat, alsook waarom er sprake is van een vertrouwensbreuk.

Beoordeling

Vooraf

28. Verzoeker omschrijft in het kopje van zijn uiteenzetting het middel als de schending van de “motiveringsplicht”, zonder te verduidelijken of hij de schending van de formele- dan wel de materiële motiveringsplicht bedoelt, dan wel beiden. Op grond van de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift en de wijze waarop de verwerende partij dit middel heeft begrepen, wordt aangenomen dat verzoeker zowel de schending van de formele motiveringsplicht als de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Het middel wordt dan ook vanuit beide oogpunten onderzocht in functie van de argumenten die verzoeker ter zake aanhaalt in het middel.

Schending van de materiële motiveringsplicht

29. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om

zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

30. Uit het middel blijkt dat verzoeker in wezen kritiek uit op de motieven van de strafmaat. Het middel afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, wordt vanuit dit oogpunt onderzocht.

Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen of een bepaalde handeling of gedraging moet worden gesanctioneerd en met welke tuchtsanctie.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling van de strafmaat in de plaats te stellen van die van de bevoegde tuchtoverheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, op grond van juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

31. Verzoeker betwist in essentie dat de motieven de strafmaat van het ontslag van ambtswege niet verantwoorden. Ter weerlegging verwijst hij naar de volgende argumenten, met name dat uit zowel het vonnis in eerste aanleg als uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaande wordt voorgesteld en dat het argument betrokken op de vertrouwensbreuk niet ernstig is omdat verzoeker nooit ten nadele van zijn oversten heeft gehandeld, er op de uitoefening van zijn functie niets was aan te merken en deze breuk evenmin blijkt uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsonderzoek die werden uitgevoerd in opdracht van het hof van beroep.

32. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker ten laste wordt gelegd, “een strafrechtelijke veroordeling te hebben opgelopen wegens schending van het beroepsgeheim en het uitvoeren van herhaaldelijke ongeoorloofde raadplegingen in politionele databanken, in de periode van 24 oktober 2008 tot en met 07 augustus 2010 zoals voor bewezen gehouden in het arrest van het hof van beroep te Gent, 8^{ste} kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014.” De hogere tuchtoverheid kwalificeert de schending van het beroepsgeheim als een ernstig tuchtvergriep en “hetzelfde kan worden gezegd over de herhaalde ongeoorloofde raadplegingen van de politionele databanken”. De overwegingen die de strafmaat verantwoorden zijn in essentie de “gestrengheid ten aanzien van politieambtenaren” en “wegens de weerslag op de dienst” en de “ernst van de feiten/strafrechtelijke veroordeling”.

Wat de kritiek betreft dat zowel uit het vonnis in eerste aanleg als uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaande wordt voorgesteld, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij daar tegenover stelt dat zij “het risico op recidive helemaal niet [wenst] te nemen. Het gebruiken van de politionele databanken als google-zoekmachine is dermate ernstig dat een dergelijke afweging bezwaarlijk als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd.” Voorts is, meer algemeen, inzake het standpunt van de strafrechter, in de bestreden beslissing uiteengezet dat “de zienswijze van de strafrechter [...] een (strengere) zienswijze van de tuchtoverheid niet in de weg [staat]. De sociale reclassering van [verzoeker] hoeft zich niet te realiseren binnen de lokale veiligheidsdiensten” en dit op grond van de volgende overwegingen:

“De weerhouden strafrechtelijke tenlasteleggingen raken de essentie van hetgeen van een politieambtenaar mag worden verwacht: discretie en het respect voor andermans rechten en vrijheden. Het mag hierbij nogmaals worden benadrukt dat [verzoeker] heeft erkend dat hij de politionele databanken ‘als het ware’ heeft gebruikt ‘als een google-zoekmachine’. Het getuigt van een volstrekte normvervaging. De kennis, talenten en vaardigheden van [verzoeker] op het vlak van informatica bieden hem alle kansen op sociale reclassering. De hogere tuchtoverheid meent echter dat het geheel niet opportuun is om zijn kennis, talenten en vaardigheden nog verder in te zetten in een delicate werkomgeving waarin steeds met de grootste zorg met vertrouwelijke informatie wordt omgegaan. Het kan de hogere tuchtoverheid niet worden verweten dat zij geen enkel risico wenst te nemen

opdat de weerhouden tenlasteleggingen zich zouden kunnen herhalen. Dit geldt des te meer wanneer [verzoeker] heeft laten blijken het terreinwerk als politieman niet te missen. Nu blijkt dat de interesses van de betrokkene vooral op het vlak van informatica zijn te situeren kan zulks ook worden gerealiseerd in een andere professionele omgeving dan deze van de politiediensten. Een operationele inzet van [verzoeker] is overigens evenmin aangewezen gezien hij dan als politieambtenaar in contact komt met het publiek en de bevolking, een publiek en bevolking dat weinig vertrouwen zal kunnen stellen in zijn integer functioneren en respect voor het beroepsgeheim.

De hogere tuchtoverheid kan de milde zienswijze van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, dan ook niet bijtreden.”

Door aldus voor de als ernstig gekwalificeerde tuchtfeiten op dit punt zich niet aan te sluiten bij de zienswijze van de strafrechter, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake de keuze van de strafmaat, niet te buiten gegaan. De enkele, niet nader uitgewerkte kritiek dat uit de strafrechtelijke uitspraken blijkt dat de kans op recidive als *quasi* onbestaand is voorgesteld, geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de hogere tuchtoverheid, maar verzoeker maakt met deze enkele verwijzing naar het standpunt van de strafrechter niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid, in verband met haar beoordeling van het recidivegevaar dat zij “het risico op recidive helemaal niet [wenst] te nemen”, tot een conclusie is gekomen waaruit schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

Wat de kritiek betreft dat de vertrouwensbreuk niet ernstig is - omdat verzoeker nooit ten nadele van zijn oversten heeft gehandeld, er op de uitoefening van zijn functie niets was aan te merken en deze breuk evenmin blijkt uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsonderzoek die werden uitgevoerd in opdracht van het hof van beroep - haalt de bestreden beslissing onder meer de gestrengheid aan ten aanzien van politieambtenaren en het laakbaar karakter van de gepleegde tuchtvergrijpen die “een politieambtenaar onwaardig” zijn, alsook - onder het kopje “gestrengheid wegens de weerslag op de dienst” - het volgende:

“In het arrest van het Hof van Beroep te Gent, 8ste kamer, recht doende in correctionele zaken van 23 april 2014 wordt de weerslag van de weerhouden

tenlasteleggingen op de dienst volkomen genegeerd. Het Hof van Beroep kijkt bij de straftoemeting enkel naar de persoon van [verzoeker]. De hogere tuchtoverheid kan begrijpen dat het belang van de dienst geen aspect is waarmee de strafrechter moet rekening houden in het kader van de (maatschappelijke) reclasseringskansen van [verzoeker]. Het belang van de dienst is echter een element dat van wezenlijk belang is in het kader van de straftoemeting in het kader van een tuchtprocedure.

De weerhouden feiten verbreken wel degelijk zowel de interne vertrouwensrelatie ten aanzien van [verzoeker] als de externe vertrouwensrelatie naar het publiek. Het is volstrekt onaanvaardbaar dat [verzoeker] ongeoorloofde raadplegingen uitvoert, zelfs op het ogenblik dat hij in verlof is, zowel op verzoek van derden als vanuit eigen nieuwsgierigheid en naar aanleiding daarvan zijn beroepsgeheim schendt.”

Voorts wijst zij er op dat de “staat van dienst van het personeelslid [...] aldus geen afbreuk [doet] aan de ernst van de feiten en de voorgestelde aangepaste strafmaat. Dit geldt des te meer gezien de weerhouden feiten dateren van na de laatste evaluatie.” Voorts blijkt dat de hogere tuchtoverheid uitdrukkelijk de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag heeft betrokken in haar beoordeling, doch oordeelt dat er geen (dwingende) elementen uit blijken die verhinderen dat verzoeker definitief uit de dienst wordt verwijderd.

33. Verzoeker is een politieambtenaar en heeft aldus een voorbeeldfunctie. Dit betekent dat kan worden aangenomen dat de tuchtoverheid principieel een strenge houding aanneemt ten aanzien van ernstige tuchtvergrijpen, zoals de voorliggende die bestaan uit de schending van het beroepsgeheim en het uitvoeren van herhaaldelijke ongeoorloofde raadplegingen in politionele databanken en waarvoor verzoeker strafrechtelijk is veroordeeld. Voorts blijkt dat verzoeker als lokale beheerder van de informatica ter zake een vertrouwenspositie bekleedde. Door aldus *in concreto* te oordelen dat deze gepleegde en niet-betwistbare feiten ten aanzien van verzoeker zowel de interne als de externe vertrouwensrelatie verbreken, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake de keuze van de strafmaat niet te buiten gegaan. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de hogere tuchtoverheid, maar hij maakt met deze niet aannemelijk dat de hogere tuchtoverheid in verband met de beoordeling van het verbreken van de vertrouwensband tot een conclusie is

gekomen waaruit schending van de materiële motiveringsplicht zou moeten blijken.

Tot slot belet de omstandigheid dat “de bestraffing naar de maatschappij toe [...] immers reeds [is] geschied bij arrest dd. 23/04/2014”, niet het opleggen van de bestreden tuchtstraf, zonder dat hierdoor aan het disciplinair doel ervan wordt voorbij gegaan.

Schending van de formelemotiveringsplicht

34. Zoals reeds is aangehaald, stelt de Raad van State vast dat doorheen het middel verzoeker ook een aantal argumenten aanvoert die de schending van de formelemotiveringsplicht betreffen. Deze worden dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

35. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

36. Verzoeker kon als bestemming van de bestreden beslissing onmiddellijk kennis nemen van de motieven die de beslissing verantwoorden door

de vermelding ervan in de bestreden beslissing zelf. Hieruit blijkt op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de verwerende partij, de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege werd opgelegd. Dit volstaat in het licht van de formelemotiveringsplicht. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze, zoals verzoeker betoogt in zijn laatste memorie, de verwerende partij ertoe zou verplichten uitdrukkelijk en omstandig te motiveren waarom de tuchtoverheid, anders dan de strafrechter en de Tuchtraad, de kans op recidive hoog inschat te meer dat zij, zoals hiervoor is vastgesteld, zich niet uitspreekt over de kans op recidive, maar wel dat zij deze kans - waarvan overigens ook de strafrechter niet heeft gesteld dat die volkomen is uitgesloten - niet wenst te nemen, en aldus de beoordeling van dat risico zelfs niet wenst te maken.

In de mate dat verzoeker de formele motivering van de tuchtstraf bekritiseert in zoverre zij volgens hem enkel verantwoordt waarom niet de zwaarste tuchtstraf wordt opgelegd en niet waarom geen lichtere dan de opgelegde straf werd overwogen, volstaat de vaststelling dat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover gaat dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten uitdrukkelijk te motiveren waarom geen andere (zwaardere of lichtere) straf wordt opgelegd. Een positieve formele motivering volstaat, hetgeen inhoudt dat verzoeker in de hem aanbelangende tuchtbeslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan een bepaalde tuchtstraf werd opgelegd.

In zoverre verzoeker de formele motivering van de tuchtstraf bekritiseert omdat zij niet op grondige wijze motiveert waarom zij afwijkt van het advies van de Tuchtraad, volstaat de vaststelling dat artikel 54, eerste lid, van de tuchtwet weliswaar oplegt dat, wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies van de Tuchtraad, zij dan de redenen hiertoe moet aangeven en die, samen met de voorgenomen straf, ter kennis moet brengen van de betrokkene, doch deze bijzondere formelemotiveringsplicht geldt niet wat de formele motivering van de bestreden beslissing zelf betreft. Ten aanzien van de bestreden beslissing geldt derhalve de hiervoor aangehaalde wet van 29 juli 1991 die een dergelijke verplichting niet inhoudt. Overigens geeft verzoeker in het

middel zelf aan dat de hogere tuchtoverheid motiveert dat de Tuchtraad geen rekening hield met de gestrengheid ten aanzien van politieambtenaren en met de weerslag op de dienst en dat de hogere tuchtoverheid haar standpunt heeft uitgedrukt over de mening van de Tuchtraad als zou de hogere tuchtoverheid er niet in zijn geslaagd abstractie te maken van de heisa en publiciteit rond de zaak. Ook het gegeven dat verzoeker kritiek uit op het motief dat verzoeker geen schuldinzicht zou hebben vertoond ten aanzien van het politiecollege of de korpschef, toont aan dat hij dit motief kent. De enkele omstandigheid derhalve dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering en deze bekritiseert, maakt die daarom niet onwettig.

37. Het vijfde middel is niet gegrond.

E. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

38. Onder het kopje “proportionaliteit/evenredigheid” voert verzoeker aan dat, rekening houdend met alle beschikbare informatie, de tuchtstraf niet opweegt tegen de tenlastegelegde feiten. Hij vat vooreerst de feiten nog eens samen en duidt die. Vervolgens voert hij aan dat de tuchtoverheid alle omstandigheden van het dossier in acht moet nemen, zowel de verzwarende als de verzachtende omstandigheden. Het is volgens hem duidelijk dat, ondanks zijn herhaalde vraag, de tuchtoverheid geen rekening hield met de talrijke verzachtende omstandigheden die hij vervolgens opsomt: zijn blanco tuchtverleden, zijn vele spijtbetuigingen, de vele positieve evaluaties en het feit dat hij een goede werkkraacht is waarop de tuchtoverheid altijd kon rekenen, de positieve commentaren van zijn collega's en het gebrek aan recidivegevaar. Deze omstandigheden werden tevens vastgesteld door het hof van beroep en de Tuchtraad, hetgeen hij duidt aan de hand van citaten uit het arrest van het hof van beroep en uit het advies van de Tuchtraad. Ondanks dit legt de tuchtoverheid de verzachtende omstandigheden één voor één naast zich neer. Volgens verzoeker

heeft de tuchtoverheid in feite op geen enkel ogenblik ernstig rekening gehouden met de vele verzachtende omstandigheden die hij daartoe overloopt. Hij besluit dat “het duidelijk [is] dat de tuchtoverheid de verzachtende omstandigheden op geen enkel moment grondig in aanmerking heeft genomen, daar zij elk element meteen afschiet omdat dit ‘geen afbreuk zou doen aan de ernst van de feiten’ en ‘de onherstelbare vertrouwensbreuk niet zou rechtvaardigen’”. Voorts stelt hij dat de hogere tuchtoverheid het arrest van het hof van beroep citeert maar er inhoudelijk geen enkel gevolg aan verbindt. Ook de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag worden niet in rekening gebracht. Nochtans zijn dit zeer belangrijke documenten en zijn ze zeer grondig opgesteld. Voorts zet hij uiteen dat, hoewel de hogere tuchtoverheid zelf erkent dat zij bij haar beoordeling rekening moet houden met de concrete omstandigheden van de zaak, het duidelijk is dat zij dit geenszins in rekening heeft gebracht. Zij stelt immers zelf dat de familiale toestand van verzoeker en de sociale gevolgen van de opgelegde tuchtstraf geen gegevens zijn die noodzakelijk bij de verantwoording van de tuchtstraf moeten worden betrokken, zodat zij zich kan beperken tot de appreciatie van de zwaarwichtigheid van de feiten. De hogere tuchtoverheid geeft zo zelf aan de concrete verzachtende omstandigheden niet in rekening te hebben gebracht. Voorts blijkt duidelijk dat de tuchtoverheid haar strenge zienswijze grotendeels baseert op feiten waarvoor verzoeker werd vervolgd, maar die uiteindelijk niet bewezen werden verklaard. Dit heeft ook de Tuchtraad terecht opgemerkt, waar die stelde dat “de feiten waarvoor verzoeker werd vrijgesproken, [...] al te zeer als een schaduw aan hem [blijven] plakken” en dat de feiten een zware straf rechtvaardigen, maar niet ernstig genoeg zijn om een onherstelbare vertrouwensbreuk te rechtvaardigen. Wat deze vertrouwensbreuk betreft, wijst verzoeker er ook nog op dat de feiten geen nadeel toebrachten aan de werkgever zelf, maar eventuele schendingen van de privacy van derden inhielden. Met verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 130.946 van 3 mei 2004, stelt verzoeker dat er in dat geval geen vertrouwensbreuk is. De eventuele derden die zich geschaad kunnen voelen, voegt verzoeker eraan toe, hebben ten andere in vele gevallen zelf om de informatie verzocht. Voorts betwist verzoeker dat de vertrouwensbreuk onherstelbaar zou zijn zodat er voor hem geen plaats meer zou

zijn weggelegd bij de lokale politiezone. Volgens hem staan deze subjectieve overwegingen in schril contrast met het moraliteitsverslag en de maatschappelijke enquête. Hij verwijst voorts naar de vele verklaringen van zijn collega's en zijn specifieke jobinvulling en stelt dat ook het hof van beroep wees op de re-integratie, evenals de Tuchtraad die formeel besluit dat er geen enkele sprake is van een onherstelbare vertrouwensbreuk. In zoverre de tuchtoverheid ook wijst op de ruchtbaarheid die aan de zaak werd gegeven, meent verzoeker dat dit geen deugdelijk argument kan zijn, aangezien hij voor de feiten die in de media het breedst werden uitgesmeerd, is vrijgesproken. Ook de Tuchtraad bevestigt dat abstractie dient te worden gemaakt van de heisa in de media en de negatieve publiciteit die betrekking had op feiten waarvoor verzoeker is vrijgesproken. Tot slot erkent de tuchtoverheid zelf dat zij zeer streng oordeelde en als het ware een voorbeeld wilde stellen.

In zijn memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zijn standpunt, met nog drie verduidelijkingen. De strafmaat moet het resultaat zijn van een behoorlijke afweging van alle betrokken belangen en gegevens, hetgeen hier niet het geval is aangezien er geen rekening wordt gehouden met de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag. In het arrest over het verzoek tot schorsing wordt hier ten onrechte niet op ingegaan. Het arrest van de Raad van State nr. 130.946 waar verzoeker naar verwezen heeft is wel degelijk relevant: in dat arrest werd geoordeeld dat de diefstal niet gebeurde ten nadele van De Post wat impliceert dat de vertrouwensbreuk tussen werkgever en werknemer niet voor de hand ligt. Ook hier zijn de feiten niet gepleegd ten aanzien van de tuchtoverheid, maar ten aanzien van derden, die bovendien veelal zelf om de informatie hebben verzocht. In zoverre de verwerende partij meent dat de Tuchtraad enkel de positieve elementen in aanmerking heeft genomen, wijst verzoeker erop dat de Tuchtraad wel degelijk rekening gehouden heeft met de noodzakelijke gestrengheid ten aanzien van politieambtenaren. In tegenstelling tot de tuchtoverheid heeft de Tuchtraad volgens verzoeker wel een volledige blik geworpen op het dossier.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker nog dat uit de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag wel degelijk veel kan worden afgeleid omtrent niet enkel de persoon van verzoeker, maar ook zijn houding op het werk en het belang dat de tuchtoverheid heeft bij een ontslag van verzoeker. Louter uit de bewering dat de feiten als ernstig dienen te worden aanzien en verzoeker een vertrouwenspositie bekleedde, kan niet zonder meer worden afgeleid dat er sprake zou zijn van een vertrouwensbreuk. Verzoeker benadrukt dat de tuchtoverheid zonder uitgebreide motivering afstand neemt van het uitgebreide en weloverwogen advies van de Tuchtraad.

Beoordeling

39. Het komt aan de tuchtoverheid toe te oordelen met welke tuchtsanctie een bepaald tuchtvergrijp moet worden gesanctioneerd.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidsstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van de strafmaat. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, al dan niet het evenredigheidsbeginsel schendt.

Een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de tuchtoverheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de tuchtoverheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende tuchtoverheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

40. De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens

verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel miskent.

41. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de hogere tuchtoverheid het ontslag van ambtswege heeft opgelegd voor de hiervoor vermelde tuchtfeiten. De enkele omstandigheid dat de tuchtoverheid bij de keuze van de strafmaat, deze tuchtfeiten streng heeft beoordeeld en een voorbeeld heeft willen stellen, maakt op zich deze keuze niet onredelijk.

Ook het enkele gegeven dat de tuchtoverheid het standpunt van het hof van beroep niet heeft gevolgd, maakt daarom deze keuze evenmin onredelijk, te meer daar de strafrechter zich niet heeft uitgesproken over de redelijkheid van de op te leggen tuchtstraf, wat overigens ook zijn bevoegdheid niet zou zijn. Evenmin maakt het enkele feit dat de tuchtoverheid het (niet bindende) standpunt ter zake niet deelt van de Tuchtraad, de opgelegde straf onredelijk.

Het niet bijtreden van en het niet hetzelfde gewicht geven aan de maatschappelijke enquête en het moraliteitsverslag, maakt de opgelegde straf evenmin onredelijk. Deze onderzoeken worden door de strafrechter bevolen met als doel na te gaan of aan de betrokken persoon een probatiemaatregel kan worden opgelegd, en houden als dusdanig geen rekening met het belang van de dienst. De omstandigheid dat uit deze verslagen, volgens het standpunt van verzoeker, veel kan worden afgeleid omtrent de houding van verzoeker op het werk en het belang dat de tuchtoverheid heeft bij zijn ontslag, doet hieraan geen afbreuk.

De voorts door verzoeker in het middel aangehaalde feiten en appreciaties ervan ter adstructie van zijn standpunt dat de strafmaat niet “opweegt tegen de tenlastegelegde feiten”, - die betrekking hebben op verschillende omstandigheden die volgens hem als verzachtende omstandigheden in aanmerking moeten worden genomen - geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de zwaarwichtigheid van de in aanmerking genomen feiten, van

verzoekers gedrag, zijn persoonlijkheid, zijn staat van dienst, zijn tuchtantecedenten en recidivekansen, die verschilt van die van de hogere tuchtoverheid, maar door deze niet bij te treden, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan.

Ook wat in het bijzonder de kritiek betreft dat de vertrouwensbreuk niet evident is omdat de feiten werden gepleegd ten aanzien van derden en er wel nog een professionele toekomst bij de politiezone mogelijk is, geeft verzoeker blijk van een eigen feitelijke beoordeling, die op zich niet aantoon dat de hogere tuchtoverheid bij het bepalen van de strafmaat de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden.

In zoverre verzoeker in dit middel nogmaals stelt dat de tuchtoverheid de verzachtende omstandigheden en de overwegingen van de Tuchtraad van tafel heeft geveegd zonder uitgebreide motivering, wordt verwezen naar de beoordeling van het vijfde middel.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de tuchtoverheid in verband met de beoordeling en de keuze van de straf(maat), tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

42. Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien januari tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.
------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques